

En blandning av det bästa från det gamla och nya

Beethoven: Symfonier nr 5 & 7

NDR Radiophilharmonie

Dirigent: Andrew Manze

Pentatone PTC5186814 [1 CD]

Under Beethovens jubileums år 2020 kommer floden av inspelningar att vara ganska intensiv, vilket redan har märkts med all tydlighet. De etablerade skivbolagen ger såväl ut nya inspelningar som återutgivningar av äldre inspelat material och för den Beethovenfrälste är det verkligen högsäsong för närvarande.

Skivbolaget Pentatone vill inte vara sämre utan släpper en nyinspelning av två av **Beethovens** populäraste symfonier, nr 5 och 7. Att just koppla ihop dessa är rätt kaxigt med tanke på att **Carlos Kleibers** inspelning på DG fortfarande står som den främsta referensen. Beethoven kan dock göras på många sätt, vilket också visar på den rikedom dessa skapelser innehar och detta stimulerar olika dirigenter till sina respektive tolkningsidéer. Det finns inget rätt eller fel här, man kan bara bedöma om olika tolkarets vägval lyfter musiken eller om den lär lyssnaren något nytt.

Jag har aldrig tyckt att **Andrew Manze** varit en dirigent på skiva som är överdrivet intressant att lyssna på. Oftast sympatiskt som Manze själv verkar vara, gediget men knappast karismatiskt. Men jag måste säga att med tanke på den konkurrens som finns på skiva i denna repertoar så är inspelningen anmärkningsvärt intressant. Orkestern spelar dessutom mycket övertygande och den och dirigenten verkar ha funnit varandra. Manze håller ihop båda verken väldigt bra, det finns en vision och musikens flöde är väldigt fint hanterad. Möjligen kan jag tycka att allegretto ur sjunde symfoni känns lite fyrkantigt i rytmen, en mer mjukhet i fraseringen hade varit önskvärd. Jag kan också tycka att femmans final hade mått bra av en mer heroisk framtoning och med mer prominenta valthorn. Lyssna på Kleibers inspelning, så förstår ni vad jag menar.

Manze lyckas få fram titanen Beethovens storslagenhet precis på det sätt som man önskar - första satsen på femte symfonin är lysande. Manze är som musiker präglad av den "autentiska rörelsen" men jag trodde faktiskt att dessa influenser skulle varit mer påtagliga i dessa tolkningar, men Manze verkar haft avsikten att skulptera fram musiken med kunskapen från mer traditionella tolkningar mixat med nya idéer om att tolka Beethoven. Lite åt samma håll som till exempel **Simon Rattle** har i sina Beethoventolkningar. Det kan tyckas splittrat eller som en kompromiss, men det fungerar utmärkt här.

Manze ger en personlig bild av dessa mästerverk, vilket är ett gott betyg. Jag

vill också säga att ljudbilden är "state-of-the-art"- fullständigt lysande. Sammantaget är det en väldigt fin Beethoven-cd som jag hade stor behållning av.

Björn Sundkvist